

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 130/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. B. a Z. B., obaja bytom K., zastúpených advokátom JUDr. R. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1206/2001 o vydanie predbežného opatrenia v dobe po vydaní nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 257/05 zo 14. decembra 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. a Z. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 3. marca 2007 doručená sťažnosť J. B. a Z. B., obaja bytom K. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na

prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1206/2001 o vydanie predbežného opatrenia v dobe po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 257/05 zo 14. decembra 2005.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli:

„Návrhom na začatie konania zo dňa 08. 10. 2001 sa na Okresnom súde Košice II začalo konanie (...) v právnej veci o určenie nájmu bytu, ktorá je vedená pod sp. zn. 12 C 1206/01. (...)

Od uvedenej doby však vo veci nebolo právoplatne rozhodnuté (...).

Nálezom zo dňa 14. 12. 2005, právoplatným dňa 15. 02. 2006, Ústavný súd SR okrem iného skonštatoval, že Okresný súd Košice II vo vyššie spomenutom konaní porušil základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ako aj ich právo na prejednanie veci v primeranej lehote a prikázal Okresnému súdu Košice II konať bez zbytočných prietahov. (...)

Aj napriek uvedenej skutočnosti však Okresný súd Košice II nekonal v intenciách nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 14. 12. 2005, z dôvodu ktorého sťažovatelia dňa 27. 02. 2007 podali u predsedu porušovateľa sťažnosť na prietahy v konaní (...).

Porušovateľ prostredníctvom svojho predsedu dňa 02. 03. 2007 v odpovedi na sťažnosť sťažovateľov na prietahy v konaní zo dňa 15. 02. 2007 uviedol, že táto je dôvodná a poukázal na skutočnosť, že o návrhu sťažovateľov na vydanie predbežného opatrenia (...) bolo rozhodnuté až po podaní sťažnosti sťažovateľov, a to dňa 01. 03. 2007. (...)

Z vyššie uvedených časových súvislostí je tak zrejmé, že porušovateľ aj napriek nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 14. 12. 2005 a v ňom obsiahnutého príkazu konať bez zbytočných prietahov, o návrhu sťažovateľov na vydanie predbežného opatrenia zo dňa 08. 07. 2002 rozhodol (...) po viac ako roku a dvoch mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.

Sťažovatelia majú zato, že (...) splnili podmienku prípustnosti tejto ústavnej sťažnosti. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že Okresný súd Košice II už medzičasom rozhodol o návrhu sťažovateľov na vydanie predbežného opatrenia zo dňa 08.

07. 2002, nakoľko tak učinil až na základe sťažnosti sťažovateľov na prietahy v konaní zo dňa 15. 02. 2007, čím však neodstránil prietahy, ku ktorým nepochybne došlo v období od 14. 12. 2005, resp. 15. 02. 2006 do 28. 02. 2007.“

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd po prerokovaní veci a po vykonanom dokazovaní vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2, prvá veta Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, nečinnosťou porušovateľa v konaní vedenom pod sp. zn.: 12 C 1206/2001 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi v 1. rade primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50.000,- Sk a sťažovateľovi v 2. rade primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50.000,- Sk, ktoré je porušovateľ povinný vyplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohoto rozhodnutia.

Porušovateľ je povinný nahradiť sťažovateľom trovy tohto konania do troch dní od právoplatnosti tohoto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, II. ÚS 70/00).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

Predmetom sťažnosti sťažovateľov je namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1206/2001 o vydanie predbežného opatrenia v období po vydaní nálezú ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 257/05 zo 14. decembra 2005.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a teda aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pri tom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

Sťažovatelia v sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu doručená 3. mája 2007, namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1206/2001. Z obsahu sťažnosti jednoznačne vyplýva, že v čase doručenia

sťažnosti ústavnému súdu už tvrdené porušovanie označených práv sťažovateľov na okresnom súde netrvalo. Sťažovatelia uviedli, že o ich návrhu na vydanie predbežného opatrenia bolo okresným súdom rozhodnuté 1. marca 2007, t.j. konanie o vydanie predbežného opatrenia, v ktorom malo dochádzať k zbytočným priet'ahom, bolo skončené dňom vydania rozhodnutia okresného súdu.

Tento skutkový stav bol základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia a náhrady trov konania je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľov (§ 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovatelia domáhali ich priznania, nezoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2007